

Requiem

De rector magnificus professor **Piet Agoras** voelde zich niet je van het maar spoedde zich desondanks naar het **academiegebouw / Academiegebouw**; twee aio's en een notoire telaar promoveerden die dag, in respectievelijk röntgenastronomie, kwantummechanische theorieën en de correlatiecoëfficiënt van fosfortrijodide, waardoor er op de receptie een tweederdemeerderheid van doctoren zou ontstaan; een hoogopgeleid netwerk van jewelste.

In rokkostuum antwoordde de voorlaatste promovendus, die **Agoras** maar een lul-de-behanger vond, op de vragen; zijn proefschrift was het pièce de résistance van zijn curriculum vitae, dat samen met een thesis over de **Lorenz-ijk / Lorenzijk** in Lorentztransformaties in zijn attaché-koffertje zat.

Terug in zijn in art-decostijl opgetrokken werkkamer ontving de bon vivant de kosten-batenanalyse van het gebruik van polykristallijn silicium voor fotovoltaïsche cellen in zijn e-mailbox, waardoor hij werd opgeschrikt uit zijn mijmeringen over een inbedding van een niet-bipartiete graaf in een abelse M-theorie, en pardoes zijn vroege entwintigste-eeuwse ledlampje omstootte.

“Nog een pijnstillertje”, zuchtte **Agoras**; het **tweemaal / twee maal** innemen van een B-merk acetylsalicylzuur werd door iedere farmacokineticus ontraden, maar het oud-Kamerlid begreep het asymptotische gedrag van de histogramatische representatie, gemaakt in een open-source wysiwyg-programma, verkeerd en verslikte zich, met acute hepatische steatose tot gevolg.

Ondanks het feit dat de geboren Gorinchemmer op de Uithof werkzaam was, bracht de traumahelikopter hem naar het Onze-Lieve-Vrouwegasthuis te Amsterdam, dat door de met cirrocumuli bedekte hemel een echte Van Ruysdael leek; eenmaal binnen liep de arts in functie handenwrijvend op de zieke af.

Hoewel de dienstdoende medicus abusievelijk de titel Doctor of Arts ontvangen had, ondanks zijn **PhD-opleiding / ph.d.-opleiding** aan Groot-Brittannië's meest gerenommeerde universiteit, kon de sciencefictionschrijver die zijn sollicitatie beoordeelde de titulaire faux pas wel appreciëren en was onze derde generatie allochtoon in de jaren tachtig aangenomen aan het UMC.

Daar de titel van de kwakzalver een badguynatuur verraadde, overleefde **Agoras** het incident niet; op zijn uitvaart werd onthuld dat zijn aha-erlebnis over **lambdacalculus / labdacalculus** hem postuum de Nobelprijs voor Literatuur opleverde, waarna zijn Westfaalse eega de dokter zijn bèta-deficiënties vergaf: “Schwamm drüber!”